

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra Robert Fulton

Citation: Hauch, Carsten: "Robert Fulton: 1-2. - 1928", i Hauch, Carsten: *Robert Fulton: 1-2. - 1928*, udg. af Niels Birger Wamberg , 1926-29, s. 82. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch02val-shoot-idm140500968182144/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Robert Fulton: 1-2. - 1928

og vaagnede først igjen ved Solens Opgang, da de vilde Fugle paany sang deres Morgensang.

Siden, da Fulton og Barlow stode rede til Afreisen, traadte Georg Harris ind med den lille Hund, som han holdt i en lang Snor. »Der,« sagde William Harris til Fulton, »den har nu engang valgt Jer til Herre, det saae jeg nok i Gaar; det er da bedst, I beholder den, I skal Intet betale derfor.«

Fulton blev meget glad og overrasket ved denne Tale, og da William Harris aldeles intet vilde høre om nogen Erstatning, modtog han Gaven med stor Taknemmelighed.

»Vi have kaldt den Trusty,« sagde William Harris, »det Navn maa den beholde; thi ellers vilde den blive forvirret. I de første Dage maa I heller ikke slippe den, siden vil jeg svare for, at den skal blive hos Jer frivillig, og I vil da maaskee have større Nytte af den, end I nu troer.«

Efter William Harris's Raad havde de allerede den forrige Dag afskediget deres Veiviser; thi han vidste ingen Besked i Urskoven mod Nord, hvor de nu vilde hen. Derimod paatog den unge Harris sig selv at vise dem Vei til den nærmeste Colonist-bolig, der laae tre Mile borte, og hvor de da nok, som han sagde, kunde finde en ny Fører.

William Harris tilbød dem ogsaa kort før Afskeden Brugen af sine Heste, indtil de havde naaet hans nærmeste Nabo. »Saa kan I dog idetmindste spare noget paa Eders Been i Begyndelsen,« sagde han.

»Jeg takker Jer for Eders gode Tilbud,« sagde Barlow, »men vi ville helst reise til Fods.«

»I ere to forunderlige Mennesker,« sagde William Harris; »jeg har ellers sjelden truffen nogen af

vore Landsmænd, der ikke hellere vilde ride end gaae, naar han havde Valget.«

Til sidst sagde de et venligt Farvel til deres gæstfrit Vert og begave sig nu paa Vei, ledsagede af Georg Harris og af den lille Trusty, som Georg førte med i en Snor, hvori den ogsaa rolig fandt sig.

NIENDE CAPITEL.

Meer end otte Dage vare alt forløbne, siden Barlow og Fulton forlode William Harris's Bolig, og dog befandt de sig endnu langt fra deres Reises Maal; det var nemlig deres Hensigt, at trænge frem ligetil Tiogafloden og til Grændserne af Fristaten Newyork; thi paa denne Vandring kunde de endnu see Urskoven i al dens Herlighed og dog være tilbage i Philadelphia, inden den egentlige Vinter kom.

De maatte bestandig gaae igjennem Skove, hvor Colonisternes Boliger efterhaanden, som de kom videre mod Nord, bleve færre og laae længere skilte fra hverandre. Skoven selv var uden Navn, og uden egentlig Eiermand, de faa Nybyggere vidste neppe Beskeed om de nærmeste Steder og det blev hver Dag vanskeligere for de to Venner at finde Veivisere, paa hvilke de kunde stole.

De holdt sig derfor saa nær, som de kunde, til Susquehannah, thi her var Floden selv den bedste Fører. Dog blev det ofte besværligt at følge den, da den strømmede mellem Bjerge og Skrenter, der tidt afskare dem Veien. Undertiden blev de ogsaa standsede af rindende Vande, som her kaldtes